

ER EVOLUSJONEN EN BRUKBAR TANKEMODELL?

Vi har ovenfor sett på noen eksempler fra naturen. Også ellers finner vi konsepter som i høy grad er målorientert.

- **Potthvalen**, et pattedyr, er utstyrt slik at den kan dukke opp fra 3000 meters havdyp uten å dø av den fryktede dykkesyken.
- I tarmene våre er det en uhyre stor mengde mikroskopiske **bakterier** som har innebygde elektromotorer, slik at de kan gå fram- og bakover.
- Livet avhenger i de fleste tilfeller av full funksjon i **organene** (f. eks. hjerte, lever, nyre). Uferdige organer under utvikling er verdiløse.

Den som tenker i darwinismens baner, må huske på at evolusjonen ikke har noe målrettet perspektiv mot et organ som siden skal fungere. Den tyske evolusjonsbiologen G. Osche konstaterte helt riktig: **«Levende vesener kan jo ikke, som en entreprenør, i visse evolusjonsfaser bare stenge bedriften på grunn av ombygging».**

Den intelligens og visdom som kommer til uttrykk i skaperverket, er overveldende. Det er mer enn bare nærliggende å konkludere med at det fins en skapende opphavsperson. Det Bibelen sier allerede i første vers passer altså godt til det vi har observert: **«I begynnelsen skapte Gud.»** Under innflytelse av darwinismen oppstod den bibelkritiske teologi, som degraderte skapelsesberetningen som Guds budskap. Men vi gjør vel i å **«tro alt det som står skrevet»** (Apostlenes gjerninger 24,14), for **«Gud er ikke et menneske så han skulle lyve»**. (4. Mosebok 23,19).

HVOR KOMMER INFORMASJONEN FRA?

Den sterkeste naturvitenskapelige argumentasjon gis når en kan bruke naturlover slik at de utelukker en prosess. Naturlovene kjenner ingen unntak. Av den grunn er f. eks. et perpetuum mobile, altså en maskin som går uopphørlig uten energitilførsel, en umulighet. I dag vet vi hva Darwin ikke kunne vite, nemlig at det i alle celler i levende vesener

forekommer en utrolig mengde informasjon, som i tillegg ligger i den største tetthet vi kjenner til. Dannelsen av alle organer er informasjonsstyrt, alle prosesser i levende vesener er informasjonsstyrt, og produksjon av kroppsegne substanser (f. eks. 50.000 proteiner i menneskekroppen) er informasjonsstyrt. Evolusjonens tankesystem kunne overhode bare eksistere hvis det fantes mulighet for at materien ved en tilfeldighet ville produsere informasjon. Informasjon er helt nødvendig for alle veseners byggeplaner og for alle cellens komplekse prosesser.

Informasjon er en ikke-materiell størrelse, derfor er den ikke en egenskap hos materien. Naturlovene, og spesielt de som angår informasjon, sier at materie aldri kan frembringe en ikke-materiell størrelse. Videre gjelder det at informasjon bare kan oppstå ved et opphav som er utstyrt med vilje og intelligens. Dermed er det allerede klart: den som holder det mulig å tenke evolusjon, tror på en informasjons-perpetuum mobile, altså noe som generelt gyldige naturlover på ingen måte gir rom for. Dermed er evolusjonens achilleshel truffet; den har fått vitenskapens utgått-stempel. I min bok «I begynnelsen var informasjonen» har jeg fremstilt disse tankene utførlig, og forklart veien til denne konklusjonen. (På engelsk: «*Without excuse*», Creation book publishers, kan bestilles på www.creation-bookpublishers.com).

HVOR KOMMER LIVET FRA?

I våre dager er det mye oppstuss omkring evolusjonen, og en stiller spørsmålet: «Hvor kommer da egentlig livet fra?» Evolusjonen har ikke den ringeste forklaring på hvordan det kan oppstå noe levende av noe dødt.

Stanley Miller (1930-2007) gjennomførte i 1953 det såkalte «suppeeksperimentet», som er gjengitt i enhver biologibok. Men førti år seinere innrømmet han at ingen av de nåværende hypotesene om livets opprinnelse er overbevisende. Han betegnet dem alle som **«dumhet»** og **«kjemiske hodefødsler»**. Mikrobiologen Louis Pasteur (1822-1895) erkjente noe helt grunnleggende: **«Liv kan bare komme av liv».**

Bare én har kunnet si: **«Jeg er livet»** (Johannes 14.6), og det var Jesus. Om ham heter det videre i Kolosserbrevet 1,16: **«For i ham er alle ting skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige»** og videre i Johannes 1,3: **«Alt er blitt til ved Ordet (=Jesus), og uten det er ikke noe blitt til av alt som er blitt til».** Enhver teori om hvordan verden og livet er blitt til, som ikke nevner Jesus som kilde og opphav for livet, er følgelig en død konstruksjon som ved klippen Jesus nødvendigvis må gå i stykker.

Dermed er evolusjonen en av verdens største feiltakelser og har ført millioner av mennesker i vantroens avgrunn. Hva mange av våre samtidige dessverre ikke tenker over, er at etter vantroens avgrund følger, bak dødens skille, den evige fortapelses avgrunn. Vår tids egentlige tankekors er at den virkelige opphavsmannen ikke blir hyllet i avisene med et **«Takk Jesus!»**. Mange vet ingenting om at Jesus har gitt oss et storartet tilbud. Han har sagt: **«Jeg er døren.»** (Johannes 10,9), og med det mente han inngangen til himmelen. Den som vender seg til han, har det evige liv.

Direktør og professor emeritus
Doktor-ingeniør Werner Gitt

Originalens tittel: Was Darwin noch nicht wissen konnte
Autorens hjemmeside: www.wernergitt.de
Oversettelse fra tysk til norsk: Silke Richter
Tittelbilde: Elise Christian

Publisher: Missionswerk Bruderhand e.V.
Am Hofe 2, 29342 Wienhausen, Germany
Tel.: +49 5149 98 91-0, Fax: -19
E-Mail: info@bruderhand.de | Homepage: bruderhand.de

Nr. 124-32 – Norwegisch/Norwegian – 1st edition 2014

Werner Gitt

Hva Darwin ikke kunne vite

Hva Darwin ikke kunne vite

I 2009 feiret man Darwin-året. Den tyske avisen «Die Zeit» utgav ved den anledning en dobbeltsidig artikkel med overskriften «**Takk Darwin!**». Videre var det skrevet hele fire sider om temaet evolusjon. Takken retter seg til en mann som ble født for 200 år siden. Hans revolusjonerende bok «Artenes opprinnelse» ble utgitt for 150 år siden.

Allerede den tyske filosofen Immanuel Kant (1724-1804) påstod med stolthet: «**Gi meg materie, så skal jeg bygge ut en verden av den.**» Også den franske matematikeren og astronomen Laplace (1749-1827) hoverte overfor Napoleon: «**Mine teorier trenger ikke hypotesen «Gud».**». Disse og andre fedre av vitenskapelig ateisme søkte etter en forklaring på livets opphav hvor Gud ikke forekommer. Den tilsynelatende løsningen kom fra Darwin, som gjorde det mulig å forklare livets opphav på «naturlig måte». Mens han selv tvilende nølte med tanke på konsekvensene av sin påstand, tiljubles han stadig som den store foregangsmann av den nå så gudløse verden.

I 1835 reiste Darwin til Galapagos-øyene. Inntil da hadde man stolt på den greske filosofen Aristoteles' lære om at artene er uforanderlige. Ut fra de forskjellige nebbformene til finkene på Galapagos-øyene slo Darwin fast: arter kan tilpasse seg og forandre seg. Hans videre konklusjon, at alt liv kommer fra et felles stamtre, er ikke vitenskapelig holdbar. Allerede Darwin så at det var en svakhet ved teorien at det fantes så godt som ingen fossile mellomledd i naturen. Likevel: etter Darwins lære tapte mennesket den spesielle stillingen som skaperen hadde tiltenkt det, og var fra da av bare noe som kom opp i dyreriket.

EVOLUSJONENS DRIVFJÆR.

Man betegner i dag mutasjon, seleksjon, isolasjon, tidsrom, tilfeldighet, nødvendighet og døden som evolusjonens drivfjær. Alle disse faktorer fins, men ingen av dem gir ny, skapende informasjon.

- **Mutasjon** kan bare forandre allerede foreliggende informasjon. Uten allerede forekommende DNA-informasjon kan evolusjonen ikke sette noe i gang. Per definisjon er mutasjon en tilfeldighetsmekanisme uten noen som helst målsetting. Derfor kan den prinsipielt ikke frembringe nye konsept (f. eks. oppfinne organ).
- **Seleksjon** foretrekker de mest levedyktige levende vesener og sørger for økt sannsynlighet for at deres arveanlegg blir gitt videre. Men gjennom seleksjon blir bare slikt som allerede fins, utsortert eller forkastet. Ingenting kan forbedres, ingenting nytt kan oppstå.
- Også de andre ovenfor nevnte faktorene faller ut som nyskapende kraft. La oss se på noen eksempler fra biologien og undersøke om evolusjonsfaktorene, som ikke arbeider mot noe mål, kunne ha brakt til veie det som følger.

SEKSUELL FORPLANTNING.

Ifølge evolusjonslæren er «oppfinnelsen» av seksuell forplantning en avgjørende betingelse for høyere utvikling. Ved stadig nye genkombinasjoner oppstår det mange varianter. Det er de som er best tilpasset omverdenen, som overlever i seleksjonsprosessen. Men denne prosessen duger ikke for den ønskede stigning i evolusjonen av to grunner:

1. Seksuell forplantning kan overhode ikke begynne ved en evolusjonsprosess. Evolusjonen hadde jo bare vært mulig dersom begge kjønn samtidig hadde ferdige, fungerende organer til rådighet. I evolusjonen, derimot, fins det per definisjon ingen styrende, målrettede eller planleggende strategier. Hvordan skulle det kunne skje

en utvikling av disse organene over tusenvis av generasjoner, når disse vesenene ikke kan formere seg uten nettopp disse organene? Når en slik sakte utvikling må utelukkes, hvordan kan slike såpass forskjellige og komplekse organer, som må svare til hverandre til minste detalj, opptre plutselig? Dessuten må de være tilgjengelig på samme sted.

2. Selv om vi antar at muligheten for seksuell forplantning «falt ned fra himmelen», så ville det ikke oppstå noen ny informasjon ved blanding av arvestoffet. Gartnere og dyreoppdrettere har vist ved utallige forsøk at gode kyr forblir kyr, og av hvete blir det aldri solsikke. Det fins bevis for såkalt mikroevolusjon (endringer innen en art); For makroevolusjon (endringer over artsgenser) mangler det bevis.

GENIAL TEKNIKK I DE RØDE BLODLEGEMENE.

I hver bloddråpe har vi noe slikt som 250 millioner blodlegemer. Det er høyspesialiserte u-båter som ikke har dødbringende torpedoer om bord, men som derimot utfører noe ytterst livsnødvendig.

- 175 000 ganger blir de i løpet av sine 120 dagers levetid fylt med oksygen. Og samtidig frakter de ut avfallsstoffet CO₂, som oppstår i lungene ved oksydasjon.
- Disse transportbåtene er så knøttsmå at de presser seg gjennom de trangeste blodårene, kapillærene, for å nå alle deler av kroppen.
- To millioner nye røde blodlegemer blir produsert per sekund. De inneholder hemoglobin, som er en bemerkelsesverdig, særdeles kompleks kjemisk forbindelse.

Hemoglobin er nødvendig for oksygentransporten allerede i embryonalutviklingen. Til tredje måned av svangerskapet er oksygenbehovet helt annerledes enn i fetalstadiet (etter tredje måned). Derfor trengs det da en annen hemoglobinsort med en annen kjemisk sammensetning.

Like før fødselen går all produksjon på høygear for å gjennomføre nok en omstilling, nemlig for voksenhemoglobinet. De tre typene av hemoglobin lar seg ikke finne ved evolusjon gjennom prøving og feiling, for de fleste andre variantene ville ikke kunne tilføre tilstrekkelig oksygen, noe som ville være dødelig. Selv med det riktige molekylet i de to første stadiene, ville det bety den sikre død hvis den tredje typen ikke stemte. Tre ganger trengs det et helt nytt maskineri for hemoglobinproduksjon, og de må i tillegg omstille produksjonen til riktig tidspunkt.

Hvor kommer et slikt komplisert maskineri fra? Evolusjonsteorien tar grundig feil her: levende vesener kunne bare ikke ha overlevd i de halvferdige mellomstadiene som evolusjonsteorien mener dette komplekse maskineriet fører til.

At det ikke går an å forenkle kompleksiteten gjelder også for menneskets immunsystem, eller flagellumet, som bakteriene bruker for å ta seg fram- eller bakover. De hadde ikke overlevd «på vei» til det nåværende stadiet. Det ligger nærmere å anta at alt har vært ferdig fra begynnelsen av, og det er bare mulig når en vis skaper har konstruert alt slik at det er velfungerende.

LOFUGLENS FLYGEREISE.

Lofuglene er kjempefine. En av denne arten kryper ut av egget i Alaska. Men om vinteren er det veldig kaldt der, så fuglene drar til Hawaii. Det er en virkelig lang strekning – 4500 km – som må tas nonstop, for det fins ingen øy å ta pause på, og fuglen kan heller ikke svømme. Til flygereisen trenger den en drivstofftank i form av 70 gram fett den har spist i seg, derav 6,8 gram reserve i tilfelle motvind. Fuglen må fly tre dager og netter i strekk, og holde kurs nøyaktig på bueminuttet. Da trenger den en sikker autopilot. Å bomme på øyene betyr den sikre død, for det fins ingen annen mulighet for å lande. Uten denne presist beregnede fettmengden hadde ikke fuglen overlevd.

Her er igjen mutasjon og seleksjon udugelige konstruktører. Det er mer plausibelt å anta at lofuglen er skapt slik fra begynnelsen – utstyrt med alt den trenger.